

LBRIS

We know
books

Monah Pimen Vlad

**MĂNĂSTIREA
SIHĂSTRIA**

sau

Dragostea cea dintâi

Editura Evangelismos
București, 2020

Monah Pimen Vlad
Chilia «Intrarea în Biserică a
Maicii Domnului»
Schitul Lacu – Sfântul Munte Athos
P.O. Box 146 Kareia
Telefon: 00306946572266

© Copyright pentru ediția de față
Editura Evanghelismos

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

PIMEN VLAD, monah

**Mănăstirea Sihăstria sau dragostea cea
dintâi / monah Pimen Vlad.**

București : Evanghelismos, 2020

ISBN 978-606-8562-67-4

Cuvânt înainte

Cu cinci ani în urmă au venit să se închine la chilia noastră șapte părinți greci din zona Kareii. Stând de vorbă cu ei, m-au întrebat despre Părintele Cleopa și atunci le-am povestit aproape două ceasuri despre Sfinția Sa și despre ceilalți bătrâni ai Mănăstirii Sihăstria. S-au entuziasmat foarte mult și mi-au zis: „Părinte, de ce nu scrii aceste lucruri? Ai o asemenea comoară și o ții ascunsă?”. Aceasta a fost prima motivație pentru a scrie, dar am amânat mereu. Anul trecut am fost la hramul de toamnă al mănăstirii, pe 8 septembrie. La acel hram a fost invitat

și Preasfințitul Veniamin, care fusese recent hirotonit episcop și trimis în Basarabia. Cât timp a fost la Patriarhie mai venea pe la noi prin Sfântul Munte. După Sfânta Liturghie, m-a văzut și m-a binecuvântat, apoi am intrat la masă. În timpul mesei a cerut microfonul și a zis: „Pentru că îl avem în mijlocul nostru pe Părintele Pimen Vlad de la Sfântul Munte, care vorbește foarte frumos, îl rugăm să ne spună câteva cuvinte”. Eu tocmai gustasem un pic de vin și, foarte liniștit, mestecam la o bucată de pește. Mă aflam la masa din apropiere, așa că m-am întors spre Preasfințitul și am zis: „Vorbiți serios?”. „Da, și vă rog să veniți la masa noastră”.

La hramul Mănăstirii Sihăstria

Mi-am zis în sinea mea: „Maica Domnului, te rog, pune ceva în mintea mea că nu știu ce să spun!”. Și atunci, timp de o jumătate de oră, am vorbit despre părinții vechi ai Sihăstriei așa cum i-am cunoscut eu. Și așa s-a născut din nou în mine dorința de a scrie, iar cu ajutorul Maicii Domnului am așternut pe hârtie aceste rânduri despre frumoasa Mănăstire Sihăstria.

Biserica Nașterea Maicii Domnului.

Paraclisul Sfinților Părinți Ioachim și Ana.

MĂNĂSTIREA SIHĂSTRIA

Frumoasa Mănăstire Sihăstria este așezată într-un loc liniștit și retras de lume. În timpurile vechi aici locuiau sihaștrii, de aceea și-a primit și numele de Sihăstria. Până să se deschidă drumul, se ajungea foarte greu aici. De la Gura Secului trebuia să străbați șapte kilometri prin pădure ca să ajungi la destinație, iar dacă te apuca noaptea, aveai ocazia să mai întâlnești câte un lup sau urs ori alte animale sălbatice. Iarna era și mai greu din cauza zăpezilor, care depășeau întotdeauna un metru. Dar era bine pentru călugări, deoarece rămâneau doar ei și Dumnezeu.

Despre această frumoasă mănăstire vreau să vă scriu câteva rânduri. Am să vă povestesc câteva amintiri trăite chiar de mine. În anul 1984 am ajuns pentru prima dată la Mănăstirea Sihăstria împreună cu un verișor. Eram în vacanța de vară și am stat aici două săptămâni, timp în care am ajutat la strânsul fânului și la alte munci. Știu că părinții care erau cu noi la fân ne-au întrebat dacă știm să facem căpițe și ne-au pus la probe. Cu multe emoții și transpirații, am făcut o căpiță, neștiind dacă o să le placă. Spre surprinderea mea, le-a plăcut foarte mult și au spus că am făcut-o exact ca un ou și de atunci m-au pus mereu să fac numai căpițe. Îmi aduc aminte că seara mergeam la Părintele Cleopa unde

se aduna multă lume. Venea bătrânul pe la orele 18-19 și vorbea până pe la 22-23. Îmi plăcea să-l ascult și de aceea încercam să nu scap nicio ocazie când vorbea lumii. Uneori, când vedea părintele că pe unii îi mai prindea moleșeala din cauza oboselii, își ridica deodată vocea și striga: „*Auzi ce zice Sfântul Ioan Scărarul...*” sau „*...ce spune Sfântul Vasile cel Mare*”. Îi vedeai pe toți cum tresar și le pierdea toată oboseala. Iar la urmă, când încheia, spunea: „*Mânca-v-ar Raiul! Așa cum vă văd aici pe toți, așa aș vrea să vă văd și dincolo, în Rai*”.

Nu am prea multe amintiri din acea perioadă, de vreme ce au trecut atâția ani, dar știu că aveam mare respect față de părinții mănăstirii și îi vedeam pe toți Sfinți. În 1986 am

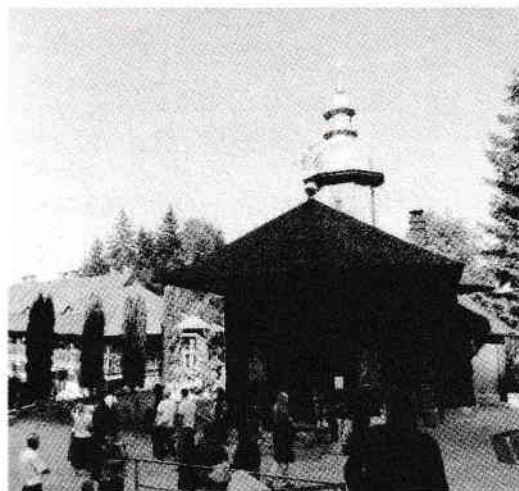
ajuns a doua oară la Mănăstirea Sihăstria doar pentru două zile. Atunci, cineva ne-a dus pe mine și pe prietenul cu care venisem la Mănăstirea Secu și l-am cunoscut pe Părintele Elefterie. Era doctor de pe vremuri, avea în jur de 80 de ani, însă era înzestrat cu o putere în mâini, cum rar întâlnești. Se pricepea să-ți îndrepta oasele și cunoștea tot felul de plante și tratamente. Când a pus mâna pe mine am crezut că am fost prins în menghină. Mi-a îndreptat oasele și mi-a sucit capul de mi-a scârțâit din toate încheieturile. Era foarte duhovnicesc și foarte priceput în domeniul medical, dar eu, când am scăpat din mâna lui, am zis că nu mai calc a doua oară pe acolo. A treia oară am ajuns tot în anul acela, dar am nimerit într-o zi când nu

circulau autobuzele. După multe peripeții, am ajuns pe la 17 la Târgul Neamț împreună cu doi verișori și de acolo am luat-o pe jos spre Sihăstria. Din câte rețin, sunt peste douăzeci de kilometri. Când am ajuns la Gura Secului deja se întuneca așa că cei șapte kilometri care mai erau până la Mănăstirea Sihăstria i-am străbăut pe întuneric. Am ajuns pe la ora 23, când părinții ieșeau de la priveghere, fiindcă era sâmbătă. Eram atât de oboșiți și de flămânzi, încât abia ne mai târam picioarele. Ne-au dat părinții ceva să gustăm și până dimineață nu am mai știut de noi.

În 1987 am stat tot Postul Paștelui la Sihăstria. Am ținut și eu rânduiala așa cum se cuvine. A fost pentru prima dată când nu am mâncat nimic în cele trei zile

din prima săptămână din post.

Atunci deja aveam șaptesprezece ani și înțelegeam mai bine ceea ce spunea Părintele Cleopa. În fiecare seară îmi făceam timp să-l ascult câteva momente pe Părintele Cleopa. Odată ne-am dus să luăm binecuvântare de la el, eu, fratele meu, un văr și o verișoară. S-a uitat la noi și a spus: „*Tu, mănăstirea!, tu, mănăstirea!, tu, mănăstirea!, tu, mănăstirea!*”. Noi am zâmbit și în scurt timp am uitat cuvintele lui. Dar mai târziu toți am plecat în mănăstire și exact în ordinea în care ne-a spus el. Mi-am găsit și duhovnic în Mănăstirea Sihăstria și am început să vin mai des. Uneori veneam cu bicicleta dus-întors în jur de o sută cincizeci de kilometri.

Biserica Nașterii Sfântului Ioan
Botezătorul de la Mănăstirea Sihla.

Altarul de vară de la Sihla împodobit de
Hramul Sfintei Teodora.